

24 35
с. 5454 Ковач
Тъй в неволя и беди
бавно чезнат млади дни,
и животът чер нерад --
тъй минувя в вѣчен град --
и със мъка в пролет ранна,
там черковната камбана,
ще зареди звук след звук --
ще замлъкне тежки чук.
Там навалица немей
и в огнището не грей,
вече пѣстроцветен плам.
Не след много тъй за зло
бухал свий ще там гнездо....

А камбаната звъни --
кой във тез работни дни
ще остави тежко рало,
за да иде на опело?
Сал децата.....
майката с сълзи последни
ще оплаче с хрипков глас
неговий сетен час.
Попът старец прегърбен
ще обходи гроб студен --
триж ще да направи кръст,
ще подхвърли шепя пръст...
А гробарът тъй жесток,
като че забравил Бог,
всички сили ще напрегне
и мъртвецът ще налегне
с пръст и камъни безбори....
Тъй е то -- отиде той
и след месец, не година
ще забравят че почина
в р. б. с. т. б. черния ковач,
само нечий женски плач,
ще кълни живот горчив.